

Det här med träning

Vid en träff på klubben för någon vecka sedan dök frågan upp varför vi som är något lite till åren komna inte bokar flera träningstimmar. Frågan, eller påståendet, kan väl besvaras på ett antal olika sätt, mer eller mindre spännande sätt för övrigt. Det absolut minst troliga rätta svaret är ju naturligtvis att "det behöver vi inte". För sanningen att säga: "DET BEHÖVER VI!" Så varför gör vi inte det i så fall?

Är det en ekonomisk fråga? För det stora flertalet är nog svaret nej.

Inser vi inte våra egna tillkortakommanden? Jo absolut, det bevisar vi ständigt på banan där det i särklass vanligast förekommande ordet f.ö är ett kraftfullt och samtidigt uppgivet NEJ. Två är ett antal variationer mer eller mindre konstnärliga konstruktioner av uttrycksfulla svordomar.

Varför bokar vi inte träningar då?

Är vi helt enkelt dumma i huvudet? Nej det tror jag ju inte att vi är (även om det finns uppenbara undantag).

Jag tror vi är rädda helt enkelt! Vi är rädda för att förlora det lilla spel vi genom många, långa år faktiskt har tillägnat oss!

Någonstans för länge sedan har vi ju faktiskt alla tagit lektioner i en eller annan form, men denna kunskap är ju något som vi alla, mer eller mindre, nu har förträngt eller glömt att vi ens har haft.

Vi kan inte förstå – egentligen, faktiskt riktigt begripa, att genom att ändra lite på greppet här och ställa fötterna en aning sådär istället och så lyfter du armarna sisådär istället och "försök få med kroppen i rörelsen nu!" . . . faktiskt är vad som behövs för att ändra din golfsving till något bättre.

Men vi törs helt enkelt inte riktigt!

Hellre än att förlora det lilla spel vi nu har skaffat oss så skiter vi i att utbilda oss till att ha chansen att få ett bättre spel!

Vi tror oss inte om att orka med att under en tid "inte ha något spel över huvud taget" så väljer vi då istället detta hackande vi dock vant oss vid. Skulle så blixten slå ned någon gång under året och vi spelar 37 – 40 poäng – trots hackandet, så blir vi stolta som tuppar och hönor på gödselstacken men börjar strax gnälla att "nu tar det två månader att komma ned till rätt handicap igen", faen också. Vi är underliga, vi människor!!

Dom som faktiskt kan spela det vidunderliga spelet golf frågar varför vi inte tar chansen att ha ändå roligare på banan genom att förkovra oss? Ja säg det. . . .

Hela kåseriet ovan är kanske helt onödigt!

Det hade nog räckt så här:

Det här med träning

Nää - det vågar vi inte!

Lille gubben